څيرې ګريوان

(شعري ټولګه)

شاعر

برزجان حبیب

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

....

د کتاب نوم: ځيرې ګرېوان

شاعر: بورجان غايب

کمپوز: عبدالوهاب مومند

اړيکه: (۷۴۹۰۴۳۸۳۴) wahabmomand90@gmail.com

ايډېټ: د بغلان ادبي بهير کره کتنې ګروپ

خپرندوی: بغلان ادبي بهير

خپرنځی: شمال خپرندويه ټولنه/مزار

چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه

چاپ وار: لومړی

چاپ کال: ۱۴۰۲ل / ۲۰۲۳ع کال

کچه: رقعي

ددې کتاب د چاپ، پر ويب پاڼو او ټولنيزو رسنيو د خپرولو حقوق له خپرندويې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د خپل شعر سپېڅلي غږ ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورجان «غایب» د شعر په دنیا کې

شعر پېژندونکي وايي، څومره چې شاعر په شعر پوهېږي، هغومره يې شعر کمېږي، نه پوهېږم چې د شعر پوهانو دغه اټکل به څومره شاعران ورسره ومني، په اوسني حالاتو کې د ادب په نوم تر ناول، لنډې کیسې، رومان او نورو اثارو شعر ویل او شعر لیکل ډېر شوي او هم د شعر کتابونه زیات چاپ شوي دي، دا ځکه چې په اوسني عصر کې د شعري ټولګې په چاپولو بندیز نشته، که ادبي مرکزونه د شعر ټولګه نه چاپوي، خو اوسني حالاتو دومره سهولتونه رامنځته کړي چې حتا دا دی ځینو شاعرانو په خپل شخصي لګښتونو خپل کتابونه چاپ او لوستونکو ته وړاندې کوي.

د کتاب په کیفیت خبره نه کوم، دا پرېږدم لوستونکو ته چې قضاوت پرې وکړي، خو هر شاعر او لیکوال دا ارمان لري چې کتاب يې چاپ شي چې له هغه جملې زه پرې لیکنه کوم، د بورجان «غایب» شعري ټولګه «خیرې ګرېوان» ده چې د غایب په ژوند دا لومړۍ ټولګه ده چې چاپېږي. ښاغلی بورجان «غایب» په مرکزي بغلان کې «د کوږ چنار» په نامه د ادبي بنډار مینه وال و او د بهیر په یو ادبي بنډار کې د ګډونوالو ادبي تنده په دا لاندې غزل کې داسې ماته کړه، لکه د شبنم پرخه چې د ګلاب په ستوني کې رغړي را لغړي او د ګلاب بوټي ته رونوالی او ښکلا وربښي.

مشاعرې وي شاعران وي زه دې نه یم
تل خوشحاله دې یاران وي زه دې نه یم
کوږ چنار به سم چنار شي چې قوت وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ضعيف دې پهلوان وي زه دې نه يم
لکه ستوري په اسمان کې وي روښانه
هم دې تندر هم توپان وي زه دې نه يم
د خوشحال او د رحمان شمع ترې غواړم
هر يو پوه لکه لقمان وي زه دې نه يم
هر ميدان کې يې برى له خدايه غواړم
د دنيا دې اتلان وي زه دې نه يم
تر ابده به حيات وي مرګى نشته
په انسان کې انسانان وي زه دې نه يم
يو بيت شعر به يې په درست جهان ور نه کړم
ما ته ګران د خپله ځان وي زه دې نه يم
معلومېږي چې شفا مې د هر رنځ دى
هم طبيب وي هم درمان وي زه دې نه يم
غايب بل ته په دعا دى ځان يې هېر دى
تل دې دا ارزو ارمان وي زه دې نه يم

غايب صاحب د مطلبي، خودخوا او پر ملګرو سر ټکولي او ناراضه ښکاري او د قلم په ژبه يې داسې غندي:

بد ملګرى دې چې مل شي
ښه قسمت به دې بدل شي

د ژوندوانه په اوږدوکې بعضې انسانان د خپلو ستونزو د حل لپاره مثبتې لارې چارې تموي، چې په ژوندانه کې د خير ښېګڼې او ښېرازه ژوند د لاس ته راوړلو لپاره هڅې کوي او ځان خپلې موخې ته رسوي او ځينې داسې ځوانان هم شته چې د ځوانۍ په نيلي سپور؛ نه د دنيا او نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخرت غم لري او د خوب او خيال په زانګو زانګي؛ فکر کوي چې تل به ژوندي وي، هغه د فارسي ژبې يو متل دى وايي «ابله زنده خوش است» نن سبا ټکنالوژي پرمختګ کړى او داسې برقي ابزار په نني نړۍ کې پيدا شوي چې په مثبتو لارو کارول يې ګټه لري. خو اوسني ځوانان يې په منفي لارو کاروي. لکه غايب صاحب مبايل ته په څو بيتو کې داسې اشاره کړې ده:

موبايل کې ګانې ګورم نه د مشر په منت يم
د ګټې د کار نه يم نه هېچا ته ملامت يم
د کارت به درغجن شم چارج هم نشته ده لاليه
د جيب په موبايل باندې ځوانانو کې اوچت يم
ګانې د کنجشکک مې دي ثبت کړي موبايل کې
چې را ټول په ما ځوانان شي بيا د ټولو د صفت يم
د کور و تباهي ته مې بس دا ليڅې را نغښتلي
ځوانان راته ښه وايي مور او پلار ته مصيبت يم
د ښو پر ځاى د بدو ګټه واخلم مبايل نه
په کومه لار روان يم چې ګوښه له شريعت يم
سر ټيټ سترګې مې ښکته لوفري يم شرمولى
راتلونکى شوله ورانه چې اخته په دې لعنت يم
نه مې خپله لار صحيح کړه نه بل چا ته په خبرو
نه مې خپل ځان پېژندلى نه خبر په مسووليت يم
نه مې شرم له چا کيږي رينګ مسکال مې شوله دنده
نه په سيال او غم پوهېږم نه خبر زه له غيرت يم
خوله دې بنده که غايبه مه کوه سپينې خبرې
که هزار ځله مې ګرم کړې زه په جهل سلامت يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اور له خولې ګلان نه دي ټوکېدلي، اور سوزول کړي، اور ورانی دی، اور تباهي ده. کلونه کېږي چې زموږ ګران هېواد افغانستان کې د جنګ تورې وريځې را خورې دي چې تورو وريځو توره د غم شپه او د جهالت توره لمن چې د شرق او غرب لخوا را خوره ده او ذره چې دا تورې وريځې په سپينو وريځو بدلې شي او لکه د پسرلي په شان په لوړو او ژورو، سمه او غر د رحمت بارانه څاڅکي، ژونديو ژوو او نباتاتو ته د ښيرازه ژوند هر کلی وايي، غايب صاحب هم د ګران وطن په ناخوالو ژړېدلی چې وايي:

څوک په مرمۍ څوک په بمو ټوټې شول
په کوم پرهر په کوم بدن وژاړم
ولس يې سپر ونيوه هر توپان ته
له کوم رهبر له کوم واکمن وژاړم
د ولس کور خو سوله ساتو وران کړ
په کوم يتيم په کوم غمجن وژاړم

غايب صاحب چې کله ما د لومړي ځل لپاره د «کوږ چنار» په ادبي غونډو کې ليده، ملنګ صفته، مينه ناک ښکارېده. په يوه ادبي ناسته کې مو ځنې د تعليم په اړه وپوښتل، ويل يې چې تر نهم ټولګي پورې مې په ګاونډي هېواد پاکستان کې د هجرت په وخت کې زده کړې کړي او د اقتصادي ستونزو له کبله يې د بکلوريا تر کچې زده کړې نه دي کړي ولسي شاعر او د ولس له منځه را پاڅېدلی ليکوال دی، د کوچنيوالي يې د شعر او شاعري سره مينه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غايب صاحب په خپل هنري فن او خيال د خپل زړه درد د شعر په قالب کې انځور کړی او په غزليز ډول د خپل قسمت څخه ناليدلی او هم ژړيدلی ښکاري چې دا بيت کې داسې يې وايي:

له خوشحالۍ دې کړم ګوښه قسمته
ډېر يمه تا ته په غوسه قسمته
ناورين تندی د ماتولو وړ دی
روښانه ورځ دې کړه را شپه قسمته

کلونه کيږي د هېواد ولسونه د جنګ د ناورين په لمبو کې سوزېدلي او د جنګ ناخوالو د وطن په فضا توره لمن را خوره کړې ده، دا د امن فضا او د امن د لمر ځرک په امېد ورځې او شپې تېروي او د فقر، غربت سلسله لا پسې غځيږي. غايب صاحب داسې وايي:

هر چا له خپله موجوده قوته کار واخيستو
چا په ولس دی ظلم کړی چا ازار واخيستو
تېر حکومت نه موږ ته هيڅ په ميراث پاتې نه شو
وخت غنيمت را نه دا ټول ظالم بادار واخيستو

ښاغلی بورجان غايب د خپل افغانيت احساس له وجې نه چا ته ژاړي او نه چا ته خپل ګريوان څيروي. د ننګ غيرت پګړۍ يې پر سر ټمبلې او د ټيټ سر ژوند يې نه خوښيږي او که څوک يې په افغانيت او افغاني غرور تور شال وغوړوي، د هغو تاريخ او فرهنګ هم په ادبي ژبه داسې څيروي. لکه دا بيتونه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د افغان په غيرت باندې څوک تور شال غوړوي
هم به يې تاريخ، هم به يې فرهنګ، هم به يې ديوان څيرې کړم
بيدار شه وخت دې د هغه ننګ او د غيرت راغلی
دا د غفلت درنه برستن به د پاسبان څيرې کړم

د ښاغلي بورجان غايب شعري ټولګه «څيرې ګرېوان» په لوستلو د مينه والو طبعه روښانه او ادبي تنده ماته کړې، په پای کې دا خبره کوم چې يو څوک د چا په ادبي اثر څېړنه او شننه کوي، د دې دوو اصولو په رڼا کې بايد وڅېړل شي، لومړی د فورم په لحاظه او دويم د محتوا په لحاظ؛ د فورم په لحاظ د بورجان غايب په اشعارو کې يواځې غزل تر سترګو کيږي او نور فورمونه لکه څلوريزې، نظم، ټپيزې او ازاد شعر څرک پکې نه ليدل کيږي نو مالومه ده چې غايب صاحب د غزل سره د ده بې کچې مينه ده، دغه راز غايب صاحب شاعري له درد احساسه ډکه شاعري ده نو مې چې د ده څو کلام نمونې ولوستلې، زړه او سترګې مې بلې خواته نشوی اړولی، تر پايه مې لوستې؛ خو څه کمی او زياتی به د سيلاب له مخې او يا د وزن له پلوه پکې وې خو هغه پرېږدو، د ده د کتاب لوستونکو ته چې قضاوت پرې وکړي.
غايب که څه هم زده کړې نه لري خو د ده ناسته پاسته علما، ادبي فنکارانو او هوښياره خلکو سره ده، وايي «ګلونه رنګ رنګ عطرونه يې يو رنګ» غايب شاعري لکه د نامتو وتلو شاعرانو په څېر له تخيل او تصويره ډکه شاعري نه ده خو په خپل ادبي هڅو يې ساده، سليس کلمات او الفاظ په خپل فن کلام کې کارولي چې هر څوک يې ولولي، مانا او مفهوم ترې اخيستی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي غایب ته د «خیرې گرېوان» ټولگې مبارکي وایم، د خدای ج څخه د اوږد عمر غوښتونکی یم، قلم یې خوزن او د لا زیاتو بریالیتوبونو په هیله!

په درنښت

جمعه خان توخی

د بغلان ادبي بهیر غړی

۱۴۰۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

غايب ستوري

که د غايب ستوري په لټون ياست، نو د مرکزي بغلان د ښار سيمو څخه د ډېرو شاړو او کروندو ځکمه څخه به تېرېږئ، د بغلان سيند څخه به پورې غاړې اوړئ، سيند به د شنو کروندو منځ کې پاتې کېږي او تاسو به ترې ځئ، څو چې د کوږ چنار او منګلو کلي رويباري کوئ تر هغو به د آل خواجه او نوروزک شاړې للمې تاسو ته انتظار باسي، هو منګلو په کلي کې د هغو شيهدانو جنډې ښه په خوند رپېږي کومو چې د وينو څښونکو اجنبيانو جنډې ورټيټې کړې، له دعا وروسته به د خدايدادخېلو په مالت پېښ شئ، له دې ځايه د غايب ستوري څېرې ګرېوان ريښکی پيلېږي يو صادق او د نړۍ له ډېرو شرلټو عناصرو سره نا اشنا، غايب بورجان ژوند کوي هلته يې کور او اديره ده، لګيا دی د سمون او اصلاح لپاره خپلو هم اره موجوداتو ته نصيحت کوي او ژاړي.

و سترګو ته مې ګوره ستا د مينې اوښکې څاڅي
کاذبې اوښکې ندي ته پر ما نشې غلط

دغه له سترګو غايب ستوری د خپلې ټولنې نبض سم پېژندلی او د بل انسان غاړې ته ناروا غم ور اچول چې د ناسمو رواجونو څخه سرچينه اخلي، ترې ځورېږي په پوره جرئت او نرم کلام سره د ټولنې وګړو ته د نصيحت ژبه کاروي.

ظلم چا وکړ، چا يې غم، چا يې سزا وليده
چې خور او لور په کې زخمي شوه دغه ښکار څه پکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غايب بورجان د مينې له هجره په ځان تاوېږي، ملنګ غايب په وجود کمزوری او په زړه کې سپين پيدا کړي دي، خو د هجر او نا متوازن وېش څخه لا هم په شکايت او ژړا دی، لا يې دغه درد نه ده هېر شوی او ښکاري چې دغه ښکارنده لکه د وجود غړي تر ډېره ملګرتيا کوي.

د ماهي په شان په وچه کې لويدلی يم غايبه
يار مې ستوری د اسمان شو راته مه وايه مه ژاړه

د کرکر ګلونو دغه غايب ستوری لکه د ټولنې نور ناصح انسانان د خپلې چيغې تقدس او د اورېدونکو کاڼه غوږونو له ځوره په ځان راغلي دي، لکه د نوح لارويان عمر يې د قوم اصلاح ته وقف کړ خو د محدودو اورېدونکو پرته ټول قوم د عذاب اوبو وخوړ، په سرو سترګو غايب محزون اسويلي وباسي.

وچاته وژاړم، و چاته خپل ګرېوان خيرې کړم
فرياد مه نه اوري که ټول کميس په ځان څيرې کړم

ملنګ غايب د نصيحت کچکول ټولو ته اورد کړی دی او د خپلې سپېڅلې توبرې څخه په هر موجود ښېګڼې او نېکې لارې ورږم شيندي، د حاکميت تخت ناستو ته د بقا او فنا سبق ښه په خوند اوروي.

غايب قسم خوري ما خو ډېر واکمن ذليل وليدل
چا چې د خپل مظلوم ولس نه فاصله زياته شوه

الله تعالی د کرکر ګلونو کاروان د همداسې ګړندي او محفوظ ولري، چې راتلونکې نسلونه يې د پند او ادبي ښکلاو څخه له باران ګټمن شي، بورجان غايب صيب ته د (خيرې ګرېوان) لومړی شعري ټولګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ مبارکي وايم او همدا راز د بغلان ادبي بهير ټول غړو ته چې د کتاب چاپ اړونده موضوعات لکه: کره کتنه، ايډېټ، کمپوزينګ، خپرندوی او ټولې چاپ چارې يې په برياليتوګه مديريت کړل، ټولو ته بيا بيا مبارکي وايم.

په ادبي مينه

عبدالمبين صافی

بغلان ادبي بهير

۱۴۰۲- جوزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګ صفته شاعر

څومره چې د شاعر پر شعر خبرې ګرانې دي، هومره د شاعر پر کرکټر هم بحث ګران تماميږي. لکه څنګه چې د ادبپوهنې په کتابونو کې شعر مرموزه وينا بولي، همداسې د يو انسان کرکټر هم د ارواپوهنې له مخې پېژندنه يې سخته وي. آن شعر پوهان وايي چې د شعر اره مانا د شاعر په زړه کې نغښتې ده، څنګه چې د شاعر مطلب او موخه په شعر کې اوبدل شوې وي، کېداى شي موږ يې د خپل له نظره مانا ترې اخځ کړو، ځکه شاعر خپل درد ژړوي او موږ تر هغې اندازې له شعر څخه د مانا حس درک کوو چې يا مو هغه صحنه ليدلې/ اورېدلې وي او يا مو تجربه کړي وي. څه چې د شعر پېژندنه کې موږ سره تر ډېره په ظاهري مانا او تر لږ اندازې په باطني مانا کې مرسته کوي، هغه د شعري صنايعو او ځانګړنو په مرسته تشخيصول او را برسېره کول دي. په ورته توګه اروپوهنه کې وايي چې د يو انسان کرکټر هم د هغه له کړنو، خبرو او ستايل له مخې تشخصېدلی شي، کوم چې د يوه انسان خوی او خواص هغه کرکټر او ځانګړنو خوا تمايل کا.

څومره چې ما د بورجان غايب شعرونه لوستي، هغومره مې د ده ملنګي، خلوص او مينه د ولس او وطن پر وړاندې حس کړې ده. لکه څنګه چې غايب صاحب ملنګ صفته کرکټر لري، سپينې خبرې کوي، د زړه او د خوله خبره يې يوه وي او د ملنګ په څېر ساده جامې او په يوې لرې پرتې سيمې، ملنګانه ختين کورګي کې، ژوند کوي؛ همداسې د ده شعر هم روان، سليس، د ولس په ژبه برابر او کليوالي رنګ لري، د زړه او د خوله خبره يې په شعر کې يوه وي او د چم ګاونډيانو ژړا، د تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شل کلن جګړې له امله د ختین دېوالونو ورانېدل او د ځوانې ککرۍ د شهیدانو درد هم ژړوي. اصله خبره همدا ده چې د غایب صاحب د شعر رسالت د ولس ناخوالې انځوروي، کله یې چې ولولې داسې فکر درځي، چې دی د مظلوم ولس د زړونو انځورګر دی، لکه څنګه چې یو ملنګ د یو چا لپاره د خیر دعا کوي، غایب صاحب هم د ولس ښادي لپاره د خیر لاسونه لپه کړي دي، که له یوې خوا د ولس درد ژړوي، خو له بلې خوا د خیرښیګڼې دعا ورته کوي.

د غایب صاحب شاعري کسبي نه، بلکې ذاتي ده. دا د خدای متعال یوه لورېینه ده پرې، چې ده ملنګ صفته شاعر ته یې د شعر ویلو استعداد ورکړی. غایب صاحب خپله وایي، چې یوازې تر نهم ټولګي پورې یې زده کړې کړي دي. نه دی له کوم اکاډمیک چاپېریال څخه فارغ شوی دی او نه هم د ده شاعري کومه کسبي مهارتونه لري. مازې غایب د ولس لمن نیولې ده، د شاعرۍ ځانګړنې یې د ولسي ادبیاتو خواصو خوا تمایل کوي او د نوموړي شاعري تر ډېره طبیعي رنګ او جوړښت لري. که څه هم د شعر وزن پوهنه ورته ګرانه برېښي، خو د شعر په جوړونه کې کوم بیتونه چې تر منځ (سیلابوټونیک) هماهنګي ولري، دی خپله شاعري پر مخ بیایي او د شعر آهنګ له مخې خپل شعرونه لیکي. همدارنګه کندهارۍ لهجه د غایب په شاعرۍ کې غالبه ده، د ایډیټ او کتنې پر مهال کره کتونکو تر ډېره په معیاري ژبې باندې ټینګار او سمونې کړي دي. د موضوعاتو له مخې د غایب صاحب په شاعرۍ کې د مور ستاینه، د ولور اخیستلو غندنه، معلم ته لارښوونه، فکر روزنه، د آشتي او سولې خواږه لفظونه، فساد غندنه، د ښې حکومتولۍ وړاندیزونه، له هجران نه کړېدل، موبایل نه سمه ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیستنه، قسمت څخه شکایت، بد ملګری، عشق او وطنی مینه د ده په شاعرۍ کې نغښتې عناصر دي.

بورجان غایب د یوې ټولنې منتقد په توګه خپل لیدلي حالونه یې په ښه انداز نقد او هم یې لارښوونې ورته کړي دي. د ټولنې ناوړه دود لکه «ولور اخیستل» د جنګ غندنه، هغو ځوانانو ته چې له وطنه بهر زړه ښه کوي، د شعر په ژبه ورته داسې کیسې او روایتونه رانغاړي، چې د تجاربو یوه ګډوله جوړوي. غایب صاحب خپل شعري استعداد داسې څرګندوي چې یوه کیسه او حکایت هم د شعر په ژبه اړوي، لکه ده خپل د سیمې (نوروزک) یوه جالبه کیسه په یاده شعري ټولګه کې په موزړ لولي. همدارنګه نوموړي خپلو شعرونو کې نوي ترکیبات کارولي دي، لکه نیمګړي ژوند لپاره «نیم ځالی ژوند» بل دا چې د الفبا توری یې په مسلسل ډول په شعر کې توصیف کړي او راوړي دي.

بورجان غایب د علم خپرولو پلوی دی، نوموړي خپله سیمه کې هم په (معلم صاحب بورجان) مشهور دی او ډېره موده یې خپله سیمه کې د ښوونکي سپېڅلي دنده هم پر مخ بیولې ده. دی په یو ځای کې وایي:

نه مې دولت نه مې حساب پکار دی
زما قلم، کاغذ، کتاب پکار دی

یوه ورځ زه او «احسان الله احساس» د ده دیرې ته ورغلو، غایب صاحب خپل کلیوالي عادي ژوند باندې لګیا و، ځینو زورواکو د ښوونکي سپېڅلي دنده هم ترې اخیستې وه، دی اوس په مالدارۍ او دهقانۍ باندې بوخت و، د کور تر مخ یې د مېوو یو لوی بڼ هم درلود، ما ورته کړل، که څه هم اوس امنیت حاکم دی، جګړې نشته، نور د ژوند بدرنګۍ پرېده، خپلو شعرونو کې مینه والو ته دې د ژوند ښکلا را

(c) ketabton.com: The Digital Library

برسېره کړه، دوی مینې ته را وبوله، چې له ژوند څخه نور هم خوند واخلي. دی یو څو شېبې چورتي شو او بیا یې راته وویل (چې څنګه ټولنه روانه وي زما شاعري به هم ورسره همغه شان روانه وي.) خدای متعال دې غایب صاحب ته د عافیت ژوند ور نصیب کړي، ډېر پاک زړی انسان دی، زه نورې خپلې خبرې په دې «ملنګ صفته او ولسي شاعر» پای ته رسوم، د خوښۍ خبر دا دی چې بغلان ادبي بهیر یې د «خیرې ګرېوان» شعري ټولګه چاپ کړې ده، لومړی دې ده ته مبارک وي او بیا دې د ده د شاعرۍ ټولو مینه والو ته؛ د کرکر د ګلونو دا لړۍ دې تلپاتې او زرغونه وي. د نوروزک غمي د لا نورو پنځونو په هیله!

د پاچاهۍ لایقه یاره
د بزرګۍ کیسې دې واورم وویاړمه

په خورا ادبي مینه
عبدالوهاب مومند
۱۴۴۴/۱۱/۲۷
بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

شپه د قدر، ورځ د اختر کړې ربه
په سپين ايمان مو منور کړې ربه

تېره روژه شوه، مونږ صابر پاتې کړې
د مغفرت شال را پر سر کړې ربه

الله زمونږ دغه ناچيز عبادت
قبول، منظور يې په خپل در کړې ربه

يا اى هادي را هدايت که نصيب
مونږ هدايت ته برابر کړې ربه

ته يې خالق او هم مالک پاچا يې
څوک په جنان څوک په سقر کړې ربه

ربه دا ستا رضا زمونږ نصيب کړې
مونږ يوو بدتر ته مو بهتر کړې ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه مالکـــــه راتـــــه زړه صـــــفا کـــــړه
لـــر مـــو لـــه خـــوف او لـــه خطـــر کـــړې ربـــه

ســـتا د پوښـــتنې مـــوږ ځـــواب نـــه لـــرو
را شـــــفاعت د پیغمـــــبر کـــــړې ربـــــه

خـــالق ســـبحانه خپـــل حبیـــب پـــه خـــاطر
تـــه خپـــل رحمـــت راتـــه نـــاصر کـــړې ربـــه

لاســـــونه پورتـــــه د رحمـــــت پـــــه امېـــــد
روښـــانه ورځ مـــو د محشـــــر کـــړې ربـــه

پـــه بنـــدګانو کـــې غایـــب ناچـــار دی
ایـــمان توښـــه یـــې د ســـفر کـــړې ربـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت

له خوشحالۍ دې کړم ګوښه قسمته
ډېر يمه تا ته په غوسه قسمته

ناورين تندی د ماتولو وړ دی
روښانه ورځ دې کړه را شپه قسمته

د ازلي په تقدير څه نصيب شول
زه خو له تا کوم ګيله قسمته

دومره قصور نشته چې ته يې ګڼې
چې لټوي راته پلمه قسمته

دا يو غم نه دی چې يې تېر کړمه زه
زه وزګار نه شوم يوه شېبه قسمته

وايي خزان باندې سپرلی به راشي
لږ تسلي خو را کوه قسمته

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکـــــر او غـــم دی خوشـــحالي کومـــه ده؟
ولـــې دې دومـــره کـــړم خپـــه قســـمته

پـــه دې نـــيم ځـــالي ژوند ســـتومانه شـــومه
نـــور بـــه کـــوې را بانـــدې څـــه قســـمته

يـــا خـــو مـــې پرېـــږده يـــا لـــه ژونـــده وځـــم
د غايــــب دا عظـــــم وعـــــده قســــمته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصيب

د خندا پر ځای ژړا ده را نصيب
د اعمالو دا سزا ده را نصيب

آيينه د خپل عمل ده رانه ورکه
د خپل جرم دا جفا ده را نصيب

د حريص دا وږې سترګې نه مړېږي
د ظالم نفس تقاضا ده را نصيب

چې اخلاص او صداقت نه وي عمل کې
بس نيمګړې مو دعا ده را نصيب

مدام يوو د غليمانو تر غاښ لاندې
په ملکو کې آريانا ده را نصيب

د يوه څخه چې خلاص د بل په خوله شو
دا د کوم مظلوم شېرا ده را نصيب

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــــورې شــــپې د تـــــوره بختــــــه را سره دي
دا د غــــم پېټـــــی پـــــه شــــا ده را نصـــــيب

بـــس د علـــم رڼـــايي مـــو نصـــيب نـــه شـــوه
تــــل ســــنګر مرمـــــی ســــلا[1] ده را نصــــيب

خوشـــــحالي پلـــوري غايــــب غمونــــه اخـــلي
ازلي دغـــــــــه ســــــــــودا ده را نصـــــــــيب

[1] سلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمع او پتنګ

چــې عاشــق شــو خــوار پتنــګ پــه شــمع بانــدې
ټــول وجــود يــې سره لمبــه شــو ولوېــد لانــدې

هــر عاشــق پــه عاشــوقۍ کــې خپــل مقــام وي
خــو تــر ټولــو نــه پتنــګ شــو تــرې نــه وړانــدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞ زورور ۞

هـر چـا لـه خپلـه موجـوده قوتـه کـار واخيسـتو
چا پـه ولـس دی ظلـم کـړی چـا يـې ازار واخيسـتو

تېر حکومت نه موږ ته هېڅ پـه ميـراث پـاتې نـه شـو
وخـت غنيمـت رانـه دا ټـول ظـالم بـادار واخيسـتو

کـوتر مـې خلـک د دې لارې نـه يـې ډېـر وژړل
اوس ډېر خوشحال دي د بې لارو ښخه يې لار واخيسـتو

دا يې انصاف پـه يـو سـړک شـو بـل رمـټ پـاتې شـو
په يوه خوار باندې يـې ټـول د سـړک بـار واخيسـتو

ډېر داسې ول چـې دې سـړک يـې قسـمتونه خـوړل
چې راغی زور هم يې قسم، هم يـې اقـرار واخيسـتو

و زورور تــه هــر ســړی عــاجزه ښــکاري اشــنا
خـود بـه راضي وي زورور لاس کـې متـار واخيسـتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

آل خواجــه شــول کــوهي کــار د ســړکونو وروره
د بلوڅـــانو عجيبـــه د تېـــر وخـــت وار واخيســـتو

مخکې بلـوڅ بـه د ځنګـل اوبـو کـې غـرق اوسـېدل
اوس يې په دښته کې مالچر زموږ د پلار واخيـــستو

بلـوڅ چـې لارې جـوړوي کـار دې پخپلـه وکـړي
اهلي خواجه څخه يـې لار او هـم روزګـار واخيسـتو

اهلي خواجه قـوم بـه دا لـوی سـړک منلـی نـه وای
د طاليبـانو لــه ټوپـک څخـه يــې ډار واخيســتو

غايــب دا وايــي پــه هېچــا غاښــونه مــه لګــوئ
بهبـود بـه نـه شي د ازار نـه چـا بـازار واخيسـتو

يادوونه: د مرکزي بغلان په شمال لوېديځ د آبقول په سيمه کې يو کلی د «آل خواجه» په نوم يادېږي، «بلوڅان» د مرکزي بغلان په لوېديځ کې يو کلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الفبا توري

شروع په بسم الله کړم، الف اسم د سبحان دی
ب ـ بنده ته ت توبه کړه، بیا ارمان دی

ث ـ ثواب طلب کړه، ج له جلاله ویرېږه
خ ـ که خدای راضي شي، د دلیل ځای دې جنان دی

ذ ـ ذکر د رب کړه، ر روان په سمه لار شه
ز ـ زنګدن کې سین د ساه وتل ډېر ګران دی

شین شکر ګزار شه، ص صفا ده لار معلومه
ض ـ په ضلال نه شي، ط شیطان دښمن انسان دی

ظ ـ په ظلم زور ع په عاجزو ستم مه کړه
غ ـ غالبه خدای دی، ف فقیر ځان دی ناتوان دی

ق ـ قابله ځان کړه، ک د کبر منزل ګوره
ل ـ لا څو ژوندي یوو، م مړي جوړ په قبرستان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ن ـ نکیـــر پــه قــبر و واحـــد کــوي پوښـــتنه
ه ـ هغه به ځواب ورکړي چې تېر کړی يې ايمان دی

ل ـ الــف همـــزه الم يـــا نېــک نظيـــر شـــو
ی ـ ای هــادي ربــه رحمــت خــو بــې پايــان دی

خلاصــه الــف بــا شــوله د شــعر پــه ژبــه بانــدې
کــرم د رحمــت وکــړي غايــب غــرق پــه عصيان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوږ چنار مشاعره

مشـــــاعرې وي شـــــاعران وي زه دې نــــه یـــم
تـــل خوشــحاله دې یـــاران وي زه دې نـــه یـــم

کـــوږ چنـــار بـــه ســـم چنـــار شي چـــې قـــوت وي
هـــر ضـــعیف دې پهلـــوان وي زه دې نـــه یـــم

لکـــه ســـتوري پـــه اســـمان کـــې وي روښـــانه
هـــم دې تنـــدر هـــم توپـــان وي زه دې نـــه یـــم

د خوشـــحال او د رحـــمان شـــمع تـــرې غـــواړم
هـــر یـــو پـــوه لکـــه لقـــمان وي زه دې نـــه یـــم

هـــر میـــدان کـــې یـــې بـــری لـــه خدایـــه غـــواړم
د دنیـــــا دې اتـــــلان وي زه دې نـــــه یـــــم

تـــــر ابـــــده بـــــه حیـــــات وي مرګـــــی نشـــــته
پـــه انســـان کـــې انســـانان وي زه دې نـــه یـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بيت شـعر بـه يـې پـه درسـت جهـان ور نـه کـړم
مــا تـــه ګـــران د خپلـــه ځـــان وي زه دې نـــه يـــم

معلـــومېږي چـــې شـــفا مـــې د هـــر رنـــځ دی
هـــم طبيـــب وي هـــم درمـــان وي زه دې نـــه يـــم

غايــب بــل تــه پــه دعــا دی ځــان يــې هېــر دی
تـــل دې دا ارزو ارمــــان وي زه دې نــــه يــــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد ملګری

بـــــد ملګـــــری چـــــې دې مـــــل شي
بـــــه قســـــمت بـــــه دې بـــــدل شي
پـــــه فضـــــول بـــــه عـــــادتي شـــــې
پـــــه عقبـــــا کـــــې بـــــه خجـــــل شي
بـــــد يـــــار د ابلـــــيس ورور دی
پـــــه ذلـــــت بانـــــدې دې پـــــل شي
نفـــــس شـــــيطان او بـــــد همـــــراه شي
د ايـــــمان ځخـــــه تخـــــل شي
درې طـــــرف د بلاګـــــانو
ترينـــــه خـــــلاص پـــــه کـــــوم يـــــو چـــــل شي
د بـــــد يـــــار و زور تـــــه ګـــــوره
پـــــه خپـــــل کـــــور کـــــې اور پـــــه بـــــل شي
د بـــــد يـــــار نـــــه چـــــې بيـــــزار شي
افـــــرين پـــــه دې عاقـــــل شي
د بـــــد يـــــار نـــــه تـــــور مـــــار ښـــــه دی
د غايـــــب دغـــــه متـــــل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلط

یقین د محبت په بې وفا نه شي غلط
ظاهره کې د ښکلو په خندا نه شي غلط

په حسن او ځواني باندې غرور لوی ناپوهي ده
حسنونه خاورې شوي وار به ستا نه شي غلط

د دنیا خیال و هوس د خوب لیدل دي نور څه نشته
یو پړک دی یوه لمبه ده په رڼا نه شي غلط

د ښو یې غشی جوړ دی د زړه وینې پې وباسي
د ظلم او ستم په انتها نه شي غلط

دلبره ستا په مینه کې صادق یم باور وکړه
رقیب په دې سرو سترګو په ژړا نه شي غلط

و سترګو ته مې ګوره ستا د مینې اوښکې څاڅي
کاذبې اوښکې نه دي ته پر ما نه شي غلط

مستقیمې لارې دروه دنیا پاتې ده غایبه
وفا او بقا نشته په دنیا نه شي غلط

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر ګې

خړې بـورې سـترګې، سـپین مـخ ونـه د چنـار لـري
بانـه شـول لکـه غشـي انګـي لکـه انـار لـري

پـوزه یـې مایلـه ځـومره ښـکلې ورسره ښـکاري
څـه عجیبـه شـونډې مـې جانـان د نوبهـار لـري

څـو خـبرې یـې وکړلـې پـه مینـې بانـدې مـا سره
څـه ښکلې خنـدا لـري او څـه ښـکلې ګفتـار لـري

ښـه ونـه رسـا لـري باریکـه لـیلا ښـه ښـکاري
دغه صورت خوښ زما رقیـب پـه کـې څـه کـار لـري

تندی او خـولې صـفت یـې دا هـم ور د سـتایلو دی
زنـه یـې منـه شـوه مـړاوې زلفـې پـه رخسـار لـري

زړه مـې پـه ټوپونـو شي دا سـتا د مـخ لیـدلو تـه
لیلا مخ را څرګند کړه چـې غایـب سـتا انتظـار لـري

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورجانې

تــه وې ميزبانــه ســتا شــيدو بــه مــې تغذيــه کولــه
دا ستا بــې شــمېره شــبګيرې بــه زمــا هېــرې نــه شي

د ښــو او بــدو تميــز نــه و، مــرور بــه شــومه
د جــان قربــان د نــاز شــېبې بــه زمــا هېــرې نــه شي

زمــا سره دې پــه وړه ژبــه خــبرې کړلــې
ســتا د بچــو بچــو نــارې بــه زمــا هېــرې نــه شي

زمــا د خــاپوړو خــو قدمــه خوشــحالي وه پــه تــا
ســتا د لاســونو اشــارې بــه زمــا هېــرې نــه شي

ګرانې مور جانې ته مــې مينــه وې د ژونــد تــر پايــه
ســپيرې ســپيرې ســتا هــديرې زمــا هېــرې نــه شي

بــې انتهــا دې صــفتونه دي غايبــه پــوه شــه
خــوږې خــبرې او قيصــې بــه زمــا هېــرې نــه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبايل

موبايل کې ګانې ګورم نه د مشـر په منت يم
د ګټې د کار نه يم نه هېچا ته ملامت يم

د کارت به دروغجن شم چارج هم نشته ده لاليه
د جېب په موبايل باندې ځوانانو کې اوچت يم

ګانې د کنجشکک مې دي ثبت کړي موبايل کې
چې را ټول په ما ځوانان شي بيا د ټولو د صفت يم

د کور و تباهي ته مې بس دا ليځې را نغښتلي
ځوانان راته ښه وايي مور او پلار ته مصيبت يم

د ښو پر ځاى د بدو ګټه واخلم مبايل نه
په کومه لار روان يم چې ګوښه له شريعت يم

سر ټيټ سترګې مې ښکته لوفري يم شرمولى
راتلونکې شوله ورانه چې اخته په دې لعنت يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مې خپله لار صحيح کړه نه بـل چـا تـه پـه خـبرو
نه مې خپل ځان پېژندلی نه خـبر پـه مسـووليت يـم

نه مې شرم له چا کېږي رينګ مسکال مې شوله دنده
نه په سيال او غم پـوهېږم نـه خـبر زه لـه غيـرت يـم

خوله دې بنـده کـه غايبـه مـه کـوه سـپينې خـبرې
که هزار ځله مې ګرم کـړې زه پـه جهـل سـلامت يـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور اخیستل

لار د ذلــت د رواجونـــو بیـــا دا لار ځـــه پکـــار
چې خدای ج رسول وي ترې ناراضه هغه کار ځـه پکـار

ښـځه او نـر دواړه اللــه خپــل بنـده ګـان ګـڼلي
لـه دې نـه مـه کـوه انکـار دغـه انکـار ځـه پکـار

ظلـم چــې وکـړو، چـا یــې غـم، چـا یــې سـزا ولیـده
چې خور او لور په کې زخمي شوه دغه ښکار ځـه پکـار

د لـور پـه وینـو پـه دې ظلـم زوی تـه کـور جـوړوي
چــې دا تمیـز و، د دې پـلار وایـه دا پـلار ځـه پکـار

رواج ولـور یــې خپـل ځـان تـه قـانون جـوړ کـړی
دا ظلـم مـه کـوه اظهـار داســې اظهـار ځـه پکـار

د ګـــل ښـــکلا مـــزه کـــوي د خپلـــو ګلـــو سره
چـې پـرې ګلونـه زخمـي کېـږي هغـه خـار ځـه پکـار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا هــم تــر اوســه بــوډا وينـــي د ځـــواني خوبونـــه
په کړوپه مـلا لاس کـې امسـا پـه غـاړه هـار څـه پکـار

کـه پـه لکونـو ولـور واخـلي پـري بهبـود بـه نـه شي
غايبـــه ځـــان بـــه کـــړي ازار د بـــل ازار څـــه پکـــار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژاړم

زه پـــه ولـــس کـــه پـــه وطـــن وژاړم
لـــه کـــوم ظـــالم لـــه کـــوم دښـــمن وژاړم

هـم پـر وطـن هـم پـر بـدن راتـه بمونـه اوري
پـــه کـــوم بلبـــل پـــه کـــوم چمـــن وژاړم

اوس د ګلونـــو ځـــای اغـــزو نيـــولی
پـــه کـــوم بـــورا پـــه کـــوم ګلشـــن وژاړم

څـوک پـه مرمـۍ څـوک پـه بمـو ټـوټې شـول
پـــه کـــوم پرهـــر پـــه کـــوم بـــدن وژاړم

ولـــس يـــې ســـپر ونيـــوه هـــر توپـــان تـــه
لـــه کـــوم رهـــبر لـــه کـــوم واکمـــن وژاړم

د ولـــس کـــور خـــو ســـوله ســـاتو وران کـــړ
پـــه کـــوم يتـــيم پـــه کـــوم غمجـــن وژاړم

وجـــود يـــې نشـــته پـــه بمـــو الـــوتی
پـــه کومـــو وينـــو کـــوم کفـــن وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــه كـــوم فســـاد لـــه كـــوم زيانكـــار وژاړم
لـــه كـــوم يـــو غلـــه لـــه كـــوم رهـــزن وژاړم

پـــه څلـــور خـــواو كـــې دوســـتان نـــه لـــرو
لـــه كـــوم غـــربي لـــه كـــوم جـــرمن وژاړم

وطـــن ولـــس غـــم لـــه غايـــب سره وي
پـــه كـــوم پـــردي پـــه كـــوم ميـــين وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر شو

د ورځـــې تلـــى نــه شــو د شــپې بــه تېــر شــو
د رقيبــــانو تــــر کــــوځې بــــه تېــــر شــــو

زه يــــې پــــه مينــــه بانــــدې ګــــرم ګڼلــــى
بــس د هــر چــا د دې لانجــې بــه تېــر شــو

مــــا تــــه د زړه خــــبرې ســــپينه کــــوه
د دغــــې پټــــې اشــــارې بــــه تېــــر شــــو

هــر څــه چــې تېــر شــول بېرتــه نــه جــار وځــي
راځــــه لــــه دې زړې کيســــې بــــه تېــــر شــــو

مــا درتــه ويــل چــې د زړه حــال مــه وايــه
د ظــــالم وخــــت د دې څپــــې بــــه تېــــر شــــو

پــــه دې مالــــت کــــې غــــمازان اوســــېږي
لــه دې خپــل کــور او خپــل دېــرې بــه تېــر شــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هـــر ګړنـــګ بـــه تـــل همـــوار ګڼـــو مـــوږ
د خپـــل ژونـــدون لـــه دې اسرې بـــه تېـــر شـــو

راځـــه جانانـــه پـــه هـــا بلـــې کـــوڅې
کـــه چېـــرې بنـــدې وي پـــر دې بـــه تېـــر شـــو

غايبـــه وخـــت پـــه تـــا بـــوج شـــوی نـــه دی؟!
نـــور بـــه د فکـــر اندېښـــنې بـــه تېـــر شـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

د معـــارف معلمـــه وكــــړه دې تـــه پــام
پـــه ځلـــورو دېوالــــو ولاړ دی بــــام

هڅوونــــــه د تېــــــر درس او نظافــــت ده
هـــم د نظـــم دســـپلين لـــره مـــدام

پــه هــر دم قــدم كــې وار بيــا د موضــوع شــو
پــه همــدې كــې شــاګردان پــوه كــړه تمــام

د مشـــق او تمـــرين كـــار درېـــيم قـــدم دی
پـــه مشـــق پـــاڼو كـــې لايـــق دی كـــه ناكـــام

ځلـــــورم ارزيـــــابي د تـــــدريس وكـــــړه
نـــو هلـــه بـــه بيـــا تـــدريس شي اخـــتمام

دا ځلـــور جامـــه اوبـــه پـــه شـــاګرد وځښـــه
پـــه مانـــا كـــې بـــه شـــيرين شي ســـتا كـــلام

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـــو ســـم اخلـــه پـــه احتيـــاط څلـــور قدمـــه
غوړېـــــدلی دی پـــــه هـــــر قـــــدم کـــــې دام

هـــم پـــر تـــا بانـــدې لازم درسي مـــواد دي
لټـــوي بـــه يـــې کـــه ورځ وي کـــه ماښـــام

تـــه د درس مشـــاهدي تـــه بيـــا چمتـــو شـــه
چـــې دې لـــرې نـــواقص؛ واوري پيغـــام

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنيت غواړو

بـــې پوســـتې او بـــې ســـنګره امنيـــت غـــواړو
بـــې لـــه ټانـــګ بـــې لـــه رنجـــره امنيـــت غـــواړو

نـــه نـــاټو او نـــه د پاســـه بمبـــار غـــواړو
بـــې ټوپکـــه بـــې عســـکره امنيـــت غـــواړو

چـــې نـــا حقـــه خواهشـــات و مـــخ تـــه بيـــايي
ټولـــه غـــرق شـــو بـــې ګـــودره امنيـــت غـــواړو

بـــې خطـــره افغانـــان غـــواړم وطـــن کـــې
لـــه پـــاميره تـــر خيـــبره امنيـــت غـــواړو

دا مظلـــوم ولـــس تبـــا شـــو بـــې قصـــوره
زخمـــي مـــړه شي نـــا بـــبره امنيـــت غـــواړو

حـــق ولاړ بـــه همېشـــه پـــه خپـــل مقـــام وي
باطـــل وخـــوړل ککـــره امنيـــت غـــواړو

ولـــې ســـوله خوشـــحالي نـــه راوړي کـــور تـــه
لـــرې لاس کـــړي لـــه خنجـــره امنيـــت غـــواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانـــان کـــه امنيـــت غـــواړي امنيـــت نشـــته
اوبـــه خـــړې دي لـــه بـــره امنيـــت غـــواړو

چـــې حـــاکم مـــو امـــين نـــه وي امنيـــت نشـــته
پـــه زور نـــه کېـــږي پـــدره امينـــت غـــواړو

دا نـــــاټو او دا فســـــاد بـــــه زمـــــه وار وي
ولـــس لـــرې او لـــه شره امنيـــت غـــواړو

بُن کې جـوړ چـې حکومـت شـو دا مـو حـال دی
کيســـه ورانـــه شـــوه لـــه سره امنيـــت غـــواړو

هـــر ظـــالم همـــدې ولـــس پـــه مخـــه کـــړی
لـــرې نـــه ده دا خـــبره امنيـــت غـــواړو

زمـــوږ ټولـــو دا يـــو ســـوال دی ربـــه تـــا تـــه
وطـــن پـــاک کـــړې لـــه کـــافره امنيـــت غـــواړو

صـــــداقت او اعـــــتماد غـــــواړو غايبـــــه!
ګونـــدې ورځ مـــو شي بهـــتره امنيـــت غـــواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هجران

په قسمت کې مې هجران شو راته مه وایه مه ژاړه
ستا دیدن مې ډېر ارمان شو راته مه وایه مـه ژاړه

ستا یادونه مې ای یاره والله خوب کـې ژړوي تـل
زخمي زړه مې بې درمان شو راته مه وایه مه ژاړه

په بدن مې لړزه راشي چې رقیب دې څنګ کې ګورم
لوند په اوښکو مې ګرېوان شو راته مه وایه مه ژاړه

چـا تـه وژاړم صـنمه وایـه کـومې خواتـه لاړ شـم
په لمسون خپه جانان شو راتـه مـه وایـه مـه ژاړه

بې وفا غوږونه نشته، که هر څو چیغې فریاد کـړم
بس په صبر مې ګوزران شو راته مه وایـه مـه ژاړه

تور د سترګو به مې سپین شي که مې ته په نظر نه شوې
سود خو نشته ډېر مې زیان شو راته مه وایه مه ژاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه به ورک د سترګو نم شي نه به دا راته مسکا کړي
اور په ما پورې بغلان شـو راتـه مـه وايـه مـه ژاړه

د ماهي په شان په وچـه کـې وليـدلی يـم غايبـه
يار مې ستوری د اسمان شو راته مه وايـه مـه ژاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ايستلی

گرانه و تا ته مې پـه شپو شپو انتظـار ايسـتلی
په خپله ما د زړه پـه ميـنځ د مينـې تـار ايسـتلی

د چـا رضـا ده چـې د ښـکلو صـفتونه کـوي
ما خو په ټولو ښايسـتونو کـې خپـل يـار ايسـتلی

اوس به د لمر وړانگې زما بدن زخمي زخمي کړي
ظـالم رقيـب راتـه د سـورې هـا چنـار ايسـتلی

جانان د لرې اشـاره کـړه لاس پـه لاس بـه گرځـو
چې ور نزدې شـوم له لستوڼي څخه يې مار ايستلی

د بـې وفـاو زړه پـه هيڅـا بانـدې نـه يخيـږي
بيـايې د چـا د زړه ويشـتلو تـه يـې وار ايسـتلی

کلـه وفـا کلـه جفـا پـه دې زه ښـه پـوهيږم
خپل سر دې وخوري چې چا مينه کې دا کار ايستلی

پـه بـدې ورځـې مـې تـه ښـه وپيژنـدلې اشـنا
تا خو په ښې ورځې کـې نـوم د افتخـار ايسـتلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا بـه ولـې پـه خپـل کـړي احسـان ونـه ژاړي
په اخر عمـر کـې لـه کـوره لـه اختيـار ايسـتلی

پـه نـاداري خـو ښايسـته غايـب بدرنګـه ښـکاري
نن دنيادار احمق سړی هـر چـا هوښـيار ايسـتلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته لا خاندې ولې؟

ډېرې ترخې مې ورځې شپې شوې ته لا خاندې ولې
اوښکې مې توېې سترګې سرې شوې ته لا خاندې ولې

هره جفا دې زما په زړه باندې داغونه ايښي
چې د رقيب خواته نژدې شوې ته لا خاندې ولې

د عشق لمبې دې زما د زړه وينه را وچه کړله
لا مې د زړه غوښې را پرې شوې ته لا خاندې ولې

دا زه منمه چې وفا به خداى در کړې نه وي
سمې خبرې دې کږې شوې ته لا خاندې ولې

غماز دا ستا کوڅې ته پرې نښودم، شوم مايوسه
زما وړې وړې سلګۍ شوې ته لا خاندې ولې

بس د وفا تمه په تا کې ياره پاتې نه شوه
د غايب زړه درته ښېرې شوې ته لا خاندې ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرې کړم

و چا ته وژاړم، و چا ته خپل ګرېـوان ځيــرې کــړم
فرياد مې نه اوري که ټول کميس پر ځان ځيرې کړم

هــر چــا د خپلــو خواهشــاتو پســې منــډه کــړې
که زه هر ځو په چيغو چيغو خپل دهـان ځيــرې کــړم

د وفــا بــوی خــو دې زمــا تــر پــوزې نــه رسـېږي
د بې وفا جانان تصوير به پــه ډېــران ځيــرې کــړم

نه مې خوشحال سپرلی په ژوند چېرې مسکان ليدلی
دغه تياره ســپېره لمــن بــه د خــزان ځيــرې کــړم

پرېږده طبيبه چې مې وينې په دې خاوره ځاځي
زخم، ملهم ټولې پټې بــه د پاســمان ځيــرې کــړم

که د افغان په غيرت باندې ځوک تور شال غوړوي
هم به يې تاريخ، هم به يې فرهنــګ، هــم بــه يــې
ديــــــــــوان ځيــــــــــرې کــــــــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيدار شه وخت دې د هغه ننګ او د غيرت راغلی
دا د غفلت درنه بړستن به د پاسبان ځيرې کړم

رقيبه ستا په دې سخا کې د ريا نښه ده
تعجبه نه ده که ګيلم، که دې سترخوان ځيرې کړم

که د غايب سره په غم د ولس چا نه ژړل
قلم به مات کړمه کاغذ به پسې وران ځيرې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

❧ نه به ژاړم ☙

نـــه بـــه ژاړم، نـــه بـــه ژاړي، نـــه بـــه ژاړې
نـه بـه غـواړم، نـه بـه غـواړي، نـه بـه غـواړې

پـــه هـــر حـــال کـــې د مظلومـــو خـــبردار يـــې
مـــرګ او غـــم زمـــوږ ولـــس پـــه کـــې رانغـــاړې

پـه خپـل ژونـد مـو خوشـحالي ميـندلې نـه ده
نـــن د يـــو ســـبا د بـــل زېـــرى بـــه راوړې

دغـه حـال ژونـدون تـريخ کـړى د هـر چـا دى
د نـــــن يـــــو ســـــبا د بـــــل سر تـــــه ولاړې

څـــه ګنـــاه مـــو ده ظالمـــه وايـــه ولـــې؟
پـــه دې ښـــکلو، ښايســـتو مـــو خـــاورې واوړې

پـــر ماشـــه چـــې ګوتـــه ږدې نښـــه صـــحيح کـــه
تـــا خـــو زمـــوږ کـــړې بـــې ګنـــاه خـــونې ويجـــاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــر قــوم ګــوره خوشــحالي سره ژونــدون کــا
مــدام رو رو زمــوږ لــه ســترګو اوښــکې لاړې

دغه حال کې هم به مره یــوو، هــم بــه پــړه یــوو
نشــته هیڅــوک لــه مظلــوم سره هــم غــاړې

چــا تــه وژاړو و کــومې خواتــه لاړ شــو
غایــب ځکــه وروي پــه خپــل سر کــاڼې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېروو

دا یــو غــم زمــوږ نــه دی هــزار بــار غــم تېــروو
خلاص نه شـو لـه ګـوزاره بـل ګـوزار هـم تېـروو

د دیـن، وطـن لپـاره زمـوږ هـر څـه قربـاني دي
زموږ ژوند خدای(ج) په لاره پـه دې لار هـم تېـروو

ظالمـه سـتا نـه مخکـې دا زمـوږ جـونګړه ورانـه
اوس وار غربیـه سـتا دی، سـتا بمبـار هـم تېـروو

هېڅ وخت زموږ بدن د دې پردو زخمو خلاص نه شـو
دا سرې لمبـې لا څـه دي سـور انګـار هـم تېـروو

د موسی هغه امسا یوو، هېڅ توپیر نشته په مـوږ کـې
دا مـار او لـړم څـه دي سـور ښـامار هـم تېـروو

د روس ټوله اسـیا مـونږه لـه سـتونې تېـره کـړې
مخ تـه دا فرعـون راغلـی دا هوښـیار هـم تېـروو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي و لوی نعمت ته زموږ هـر څـه قربـاني دي
زنــدان چـــې تېـــروو زخـــم پرهـــار هـــم تېـــروو

غايبــه افغانــان بــه شــهيدان يــا بــه غازيــان شي
اغيـــار هـــم تېـــروو ورسره يـــار هـــم تېـــروو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه زیاته شوه

د هرې ورځ په تېرېدو مې اندېښنه زیاته شوه
بلا دې واخلمه طالبه ستا خرچه زیاته شوه

دا غر او پر او د سکوټرو بې مطلبه رفتار
د کوم درکه دې طالبه دا پیسه زیاته شوه

مظلوم ولس سپوره ډوډۍ خوري بس ناچاره به وي
ته ګوشت، پلو، ښورواوې خوره ستا خو فایده زیاته شوه

د ولسي او د طالب له ورایه فرق معلوم دی
دا خو یې ځکه لباسونو کې مزه زیاته شوه

دا بعضې بعضې شکر خدایه راته ښه چاغ شوي
وایه لالیه دغه ستا غوښه په څه زیاته شوه

هغه تریخ وخت او ترخې شپې د پرون مه هېروه
شکر وباسه اوس خو ټوله منطقه زیاته شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته د ولس په دې ناخوالو باندې ځان خبر کړه
که مثبت کم شوه د منفي بیا نتیجه زیاته شوه

لارې سرک ولسه جوړ که ثوابونه ډېر دي
د ثواب کار پخپله نه کړې دا لانجه زیاته شوه

هر یو واکمن به د مظلوم ولس ځواب ور کوي
مه هېروه که دې په ژوند کې ورځ او شپه زیاته شوه

غایب قسم خوري ما خو ډېر واکمن ذلیل ولیدل
چا چې د خپل مظلوم ولس نه فاصله زیاته شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوروزک د پېښې يوه خاطره

يــوه قيصــه درتــه کومــه د خپــل کــلي نــوروزک
يو ميين و چا خبن کړی دا پــه مــنځ کــې د سرک

انفجار شو پر رنجرې پــه هــوا پورتــه ټــوټې شــوې
نه رنجره نــه کســان ول لــه يــو مخــې شــوله ورک

عسکر د حکومت راغلــل ټــول کلــی محــاصره شــو
اخ و ډب په کــلي جــوړ شــو د مظلــوم نــه و درک

په بې رحمه يې هر څوک له خپل کورونــو را ايســتله
د ټوپــک لرګــي وهــل وو، ويــل وځغلــئ چابــک

د چا وينې يې کړې تويې د چا شنه کــړل بدنونــه
هر عسکر وروره په لاس کې را خيستلی و کوتــک

نه روغ رنځــور مــالوم و، نــه دليــل و، نــه خــبرې
پــه کاڼــه ليــوني بانــدې وارې وشــول د ســټک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را جمع ټول ولس کړ سـپکې سـپورې هـم کـولې
مونږه ټوله قطار ناست و هر سړی حیران هک پک

د تعجب خبره دا وه، ویل میـین دی تاسـو ایښـی
چا خو هېڅ نه شو ویلی، و په لاس کې یې ټوپـک

اته کسان یې مور پـه دې پېښـه کـې تـورن کـړو
په موټرو کې سپاره کړو هم په لاس یې کـړو ولچـک

یو څو ورځې بندیان و اخر خلاص له دې عـذاب شـو
تر ابـده بـه بنـدیان وای د ولـس نـه وای کمـک

اخر دا مظلوم ولس به دغه شپې چېرې سبا کـړي
د ټوپک میل ورته ښیي هم چې وي لـه قهـره ډک

بې ګناه ګنهکاران شـو د دې خپـل عمـل د لاسـه
را سره که دا عمل وي د خوښي بـه نـه وي څـرک

د غایب دغه ښېرا ده چـې مظلـوم ازاروي څـوک
ته پرې خپور د غم عذاب کړې ته پرې خپور د غم تلتـک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصيحت

دا به ځمکه دا اسمان وي نه به زه يم نه به ته يــې
د ژوند څو ورځې دوران وي نه به زه يم نه به ته يــې

نه خو پاتې انبيا شول هر څه خاورو لاندې کـړي
تش لاسونه ترې روان وي نه به زه يم نه به ته يــې

ربه ســتا دا نعمتونــه مــوږ نــا شــکره بنــدګان يــوو
تا ته ښکته مو چشمان دي نه به زه يم نه به ته يــې

په امېد د دې دنيا موږ په اوږده منــزل روان يــوو
نا ګهانه مرګ عيان وي نه به زه يم نــه بــه تــه يــې

موږ په غم کې د دنيا يوو د عقبا نه بــې پــروا يــوو
سود مو کم دی ډېر مو زيان وي نه به زه يم نه به تــه يــې

شپې او ورځې چې تېرېږي موږ لنډېږو قبر خواته
اوس خوښي وي بيا خپګان وي نه به زه يم نه به تــه يــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه خلاصېږو له اجله که مو ډېر مـال او دولـت وي
په نمبر سره روان وي نه به زه یم نـه بـه تـه یـې

تور لحد د وحشت ځای دی سر دې ښکته کړه ګرېوان ته
بیا دې تېر ساعت ارمان وي نه به زه یم نه به تـه یـې

نه مو پښـې د عبـادت دي نـه لاسـونه د سـخا دي
په هر څه کې مو نقصان وي نه به زه یم نه به تـه یـې

سوال ځواب د میـزان تلـه د سـقر نـه پنـا غـواړو
نیکي نشته ټول عصیان وي نه به زه یم نه به ته یې

امېدوار یې د رحمت یوو شفیع ته شې یا رسـوله!
دا غایب په وېر د ځان وي نه به زه یم نه به ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل څه نشته

ړز او ړوز دی هم بمبار دی بل څه نشته
هر سړی په غمو بار دی بل څه نشته
خوشحالي په تمه تمه عمر تېر شو
ډېر مو خوار دا انتظار دی بل څه نشته
مرد هغه دی د هغې دنیا سوچ وکړي
دا دنیا یو شپه سهار دی بل څه نشته
چې د دین او د اسلام نه ځان فدا کړي
دا عاشق په کردګار دی بل څه نشته
هم د خدای په نامه ایښی یې خپل سر وي
زه غلام، دی مې بادار دی بل څه نشته
د پتنګ په شان په شمع باندې ځار شو
هم عاشق دی هم یې یار دی بل څه نشته
سور ښامار مو په وطن کې په ملا پرې شو
دا د خدای د احسان کار دی بل څه نشته
چې د خدای په نامه تللی کوم انسان وي
غایب ټوله ترینه ځار دی بل څه نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس

د عـــزت او د ابـــرو احســـاس بـــه نـــه وي
در کـــوي تـــا تـــه لســـتونی لاس بـــه نـــه وي

کــه د خولــه شــوه پــه لهــب ســترګې ناکــارې
بربنـــډ نـــه دی د حيـــا لبـــاس بـــه نـــه وي

وروســته نــه ګــوري هــر څــوک پــه مخــه لاړل
چــې پــه ښــه او بــد پــوهېږي قيــاس بــه نــه وي

د نـــا اهلـــو بـــه دا فـــرق لـــه ورايـــه ښـــکاري
هم بې خوله هـم بـې وعـده وي پـاس بـه نـه وي

هغــه څــوک چــې و مظلــوم تــه کمــين ګــوري
ور نصـيب بـه يـې سـوټ خـر وي آس بـه نـه وي

تـــه يـــې څـــه لـــه لټـــوې لـــوړو قصـــرو کـــې
دې ناکــارو تــه کــوز ګــوره پــاس بــه نــه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنيـــا لـــه خطـــرو ډکـــه لار صـــحي کـــه
تـــل بـــه دا اســـان منـــزل او کـــراس بـــه نـــه وي

د لا مخکـــــې پوشـــــيده جـــــامې د کـــــار وي
هـــم بـــه در، هـــم بـــه موجـــود وي داس بـــه نـــه وي

زه غايـــب بـــه تـــا تـــه داســـې مثـــال در کـــړم
مثلـــث قاعـــده، ضـــلعي وي راس بـــه نـــه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاګل یم

چې په خپل ژوند اعتبار کړم غټ پاګل یم
د امېد په تمه کار کړم غټ پاګل یم

د ازار نه چا بازار لیدلی نه دی
دا چې بل چا ته ازار کړم غټ پاګل یم

په خپل تیغ باندې مې دواړې پښې پرې شوې
زه چې بل باندې ګوزار کړم غټ پاګل یم

راته مخکې مې نیکه او پلار پناه شول
زه له دې خځه انکار کړم غټ پاګل یم

د سقر او د جنان لاره معلومه
نفس شیطان په خوښه کار کړم غټ پاګل یم

هیڅ عمل د رهاتوب را سره نشته
دا چې فخر په نامدار کړم غټ پاګل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چــې پــه ژبــه دې اقــرار تصــديق پــه زړه وي
تــش پــه ژبــه چــې اقــرار کــړم غــټ پاګــل يــم

دا اغيـــــار خـــــو زمـــــا نيکونـــــو پيژنـــــدلی
دا اغيار چــې ځــان تــه يــار کــړم غــټ پاګــل يــم

راتـــه ګـــران شـــو تـــا تميـــز د ښـــو او بـــدو
هــر جاهــل ځــان تــه بــادار کــړم غــټ پاګــل يــم

د خپــل سر تشــخيص مــې وکــړ مغــز نــه وه
بــې مغــزو غايــب هوښــيار کــړم غــټ پاګــل يــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

✿ کتاب ✿

نــــــه ملګـــــــرى د کتـــــاب شـــــوم
نـــــه د چـــــا د ســــوال ځـــواب شـــوم

نـــــه د پـــــلار مـــــال او دولـــــت شــــته
نــــه مَلــــک شــــوم نــــه نــــواب شـــوم

نـــــه صــــــوفي شــــــوم پرهيزګــــــاره
غـــــرق د جهـــــل پـــــه دريـــــاب شـــــوم

نـــــه عابـــــد او نـــــه ســـــخي شــــــوم
نـــــه دعـــــا نـــــه د ثـــــواب شـــــوم

نـــــــه طالـــــــب د ديـــــــــن د لارې
نـــــه مـــــلا زه د محـــــراب شـــــوم

ځـــان مـــې نـــه دى پـــه اختيـــار کـــې
د شــــيطان سره پـــه چـــاپ [2] شـــوم

[2]- ګډېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قســـــــمت کاســـــه چپـــــه ده
نـــه ښـــوروا نـــه د کبـــاب شـــوم

د دې حـــــرص ظـــــالم د لاســـــه
نـــه مـــړه خېټـــه پـــه خـــواب شـــوم

نـــه مـــې کســـب وظیفـــه شـــته
نـــه حـــاکم شـــوم نـــه جنـــاب شـــوم

دې نـــه ورک پـــه دنیـــا ښـــه یـــم
زه غایـــــب ومـــــه غیـــــاب شـــــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصيحت

ځـــان کـــې نښـــه د رحمـــت کـــا
بيـــا تـــه تمـــه د جنـــت کـــا

پـــه اوږو ناســـــت ملايـــــک دي
و شـــيطان تـــه حقـــارت کـــا

د ثـــواب پـــه طلـــب درومـــه
پـــه ګنـــاه تـــل نـــدامت کـــا

بـــدن تـــل پـــه بـــدي پـــرزي
د نيکـــانو يـــې خـــدمت کـــا

پـــه لهـــب کـــې ژونـــدون مـــه کـــړه
تـــل د ښـــو خلکـــو خصـــلت کـــا

هـــم پـــه دواړو کـــې لـــذت کـــا
بنـــــدګي د شريعـــــت کـــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عبـــــاد حـــــق خـــــو فـــــرضي وي
هـــــم يـــــاري د جماعـــــت كـــــا

پيغمـــــــــبر امتـــــــــي وايـــــــــي
ځـــان امـــت كـــا ځـــان امـــت كـــا

هـــــر څـــــه تـــــا كـــــړي غايبـــــه
ځـــــان پخپلـــــه ملامـــــت كـــــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

نــه مــې دولــت نــه مــې حســاب پــه کــار دی
زمـــا قلـــم، کاغـــذ، کتـــاب پـــه کـــار دی
کـــه عـــزت غـــواړې نـــو پـــه علـــم غـــواړه
نـــه دنیـــادار او خـــان، نـــواب پـــه کـــار دی
بنـــده تـــه وګـــوره دې خپـــل عمـــل تـــه
ســـتا سره هغـــه ســـوال، ځـــواب پـــه کـــار دی
نـــه خپلـــه پـــوه وې، نـــه د بـــل چـــا منـــې
دې لـــټ ځـــاروي لـــره قصـــاب پـــه کـــار دی
پـــه الوتـــو خـــو مرغـــان ټـــول الـــوزي
اوچـــت پـــرواز ســـتا د عقـــاب پـــه کـــار دی
یـــې نـــا اګـــاه ځـــان چـــې اګـــاه بـــولې تـــه
دې بـــې انصـــاف تـــه ســـم عـــذاب پـــه کـــار دی
پـــه علـــم ځـــان پـــوه کـــړه غایبـــه لا هـــم
نـــه دې خوښـــي راحـــت او خـــواب پـــه کـــار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې

ته زما خبرې اورې، وايـه سـتا خـبرې كـومې دي
په غوسه يې ولې ما ته د خندا خـبرې كـومې دي

په لټون د غـماز ولـې اى اشـنايه تـه خپـه شـوې
د جفا چې كړې خـبرې د وفـا خـبرې كـومې دي

زه ستا په انتظار ومـه قاصـد تـه ډېـر ښـه راغلـې
پـه بېـړه راتـه وايــه د اشــنا خــبرې كـومې دي

وعده دې د سبا كړه سـتا سـبا دې سـل سـبا شـوه
اوس خـو سـبا شـوې د سـبا خـبرې كـومې دي

ګــرم اوس بــازار د حســد او كينــه بغــض شــو
كاذب شول مجلسونه د رښـتيا خـبرې كـومې دي

تا به راته ويل چې په هر درد كـې دې همـرا يمـه
ته خو ما پورې خندېږې د ژړا خـبرې كـومې دي

هــر ســړى غايبــه غــلام بــه تــر مطلبــه وي
هر څـه دنيـايي شـوه د عقبـا خـبرې كـومې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلا ور پسې

که خدایدادخېل او که منګل وران شو، بلا ور پسې
که د ولس کور او غوجل وران شو، بلا ور پسې

د خوشحالي نه ډک کورونه څه خندا وه پکې
اوس په ژړا رانجه کجل وران شو، بلا ور پسې

مظلوم ولس رنځور په کور کې شو درمل په ارمان
ورته په مخکې لار او پُل شو، بلا ور پسې

عجب هدف دی د ولس مرمی خطا نه درومي
که د چا مخ، شا او بغل وران شو، بلا ور پسې

ظالم د لرې ننداره کوي همداسې وايي
هغه کور وران شو هغه بل وران شو، بلا ور پسې

غوړونه نشته که هر څو په چیغو چیغو ژاړي
که زراعت، باغ او ځنګل وران شو، بلا ور پسې

دا غټ توپونه او ړندې بمبارې ګوره ورته
که د یوه پر ځای کې سل وران شو، بلا ور پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موجوده د غم توپان نه څـوک محفوظـه نـه دي
د چا چارګل، د چا اوربل وران شـو، بـلا ور پسـې

د ماشـې ګوتـه بـه دې تـا اشـنا پـه بـلا واړوي
د چا چې زړه، د چا ګوګل وران شو، بـلا ور پسـې

زموږ د سپيرو کورو لوګی او لمبـې پورتـه شـولې
که سر او مال مو په يو ځل وران شو، بلا ور پسـې

دا د ولس تبـاهي هـر چـا خـو خپـل حـق ګڼلـی
که د غايب شـعر او غـزل وران شـو، بـلا ور پسـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

☙ تمه ❧

حرامخوره مې بد ایسي په چرسیانو کې څـه تمـه
ډیسکو، فېشن ځوانان شول فاسقانو کې څـه تمـه

چې مې رېږه شوله سپینه اوس هر چا تـه احمـق ښـکارم
زامن راته پلاران شول، دې پلارانو کــې څـه تمـه

چې نه وي سرېتوب نښه د ده ښـکلي وجـود کــې
دا چـل او دوکـه بـاز دي لوفرانـو کــې څـه تمـه

په دود سترګې رندې شوې په لمبه نه تاوده کېږي
په دوستۍ به ستا شرمېږي دې خپلوانو کې څـه تمـه

خپلوي اوس یو رواج شو او رواج هـم پســې ورک شـو
ځان پوه او هوښیار بولي هوښیارانو کې څـه تمـه

ټولې ونې بې مېوې شوې او صاحب کې مېـوه نشـته
ولــې کــه نــاجو دي چنــاړانو کـــې څــه تمــه

[3]- یو ډول ونه یا درخته ده، (وله) ورته وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چورندک ترېنه بهتر دی په حلالو کې حساب دی
کرک شو مردارخور په تور کارغانو کې څه تمه

عجب وخت دی راغلی چې هر څه مو په لور کج ځي
مشران چې کبرجن شول په کشرانو کې څه تمه

د دين، هېواد احساس په زړه کې نه لري غايبه
په داسې عالمانو، شاعرانو کې څه تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فساد

چـــې پـــه ملـــک کـــې مـــو فســـاد شـــو
حـــق خپـــه شـــو، باطـــل ښـــاد شـــو
دا افـــــت لـــــه کـــــومې راغـــــی
چـــې ملـــوث مـــو ټـــول هېـــواد شـــو
پلمـــــې جـــــوړې د رشـــــوت شـــــوې
د مظلـــــوم د خـــــولې فریـــــاد شـــــو
د خـــــدای وېـــــره زړه کـــــې نـــــه وي
نـــو خـــراب یـــې ژونـــد بنیـــاد شـــو
بـــــدبختي مـــــو پـــــه وطـــــن ده
د فســـاد نـــوم پـــه کـــې زیـــاد شـــو
بنـــــدې شـــــولې د حـــــق چیغـــــې
چـــې منصـــور راتـــه را یـــاد شـــو
صـــــــداقت او وفـــــــا نشـــــــته
ورک پـــه هـــر چـــا اعـــتماد شـــو
کـــــه مـــــو دا حـــــال وي غایبـــــه
هـــم تبـــا شـــو هـــم بربـــاد شـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې ایښې

د سر خطره د هر چا خپل کلي او کور پرې ایښــې
دا خو پردیـو ظالمـانو پـر مـوږ پـور پـرې ایښــې

د خــوار ولــس مــزدوري او روزګــار پــاتې تښــتي
د ډز او ډوز د لاسه هر چا لو او لــور پــرې ایښــې

ترس او ګرمي ده، د ولس ماشومان دښــتې کــې دي
فریاد، ژړا نړدې هر چا خپل او خپل ورور پرې ایښې

تر شنه اسمان لاندې په دښته کې خپه ناست ومــه
مار را څرګند شو ویل زما په کور دې کور پرې ایښــې

مــا ویــل ظالمــه مجبــوري دلتــه راوســتی یمــه
الله! زموږ ته دې د امن کوم یو لــور پــرې ایښــې

ای زوروروا خدای ته وګــورئ نــور لــرې لاړ شــئ
موږ خو و تاسو ته دا ستا د ټوپک زور پرې ایښــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بــې لــه کــافر د بــل د لاســه دومــره نــه ژاړمــه
د مسلمان په منځ کې تل د نفـاق اور پـرې ایښــی

د هــر بــادار امــر منــو، نــور غلامــان اوســېږو
د خپل د لاسه مو دا خپل ځان ته پیغـور پـرې ایښــی

دا تبــاهي او بــدبختي پــه مــوږ روانــه وي تــل
دا خو مو ځکه و خپل ځان ته عمل تور پرې ایښی

دغه مظلوم ولس تبـا شـو هـېڅ قصـور يـې نشـته
بس غم، غوسې ته يې غایب تل په تنور پرې ایښی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خارجي زلميانو ته

مه ګرځئ ای خلکـو د خـارج روپـو کيسـو پسـې
بيا به ارمان وکړئ د خپـل هغـه تېـر وختـو پسـې

ومې لېږه پلاره چې دا بد ژونـد درتـه ښـه کړمـه
کـوره او وړې خپتـه بـه دې زه درتـه مـړه کړمـه
ډېر به دنيادار شې بيا به ګرځـې بېلـدېنګو پسـې

پېـژنم دې خويـه خپـل دوکـه را سره مـه کـوه
دا مې ډېر ښه حال دی نور قرضدار مې د چا مه کـوه
بيـا بـه زه ژړېږمـه د تېـرو ورځـو، شـپو پسـې

زوی ويل باباجانه هغه څوک چې دنيادار دي نـن
ښه ماړه اوسېږي بس هر څه يې په اختيار دي نن
په وطن کې ګټه نشته هغه تلـلي پـه ملکـو پسـې

ای بچيه واوره هر څوک ستا په شان لـوفر نـه دي
خپل په ژوند پوهېږي د دنيـا نـه نـا خـبر نـه دي
د يـوې روپـۍ لپـاره ځـان اچـوي ګړنګـو پسـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې ويـل سـړيه دا زمـا زوی خـو لـوفر نـه دی
ښه غيرتي ځوان دی څوک د ده نه خـو بهـتر نـه دی
په خپله نه پوهېږي ولې خانـدي زمـا بچـو پسـې

ولېـږه خـارج تـه چـې زوی وګټـي پيسـې درتـه
دا ښايسته زلمی دی ته يې څه له ډېـر رټـې راتـه
سيال او شريک خاندي دا زموږ سپيرو جامو پسې

پلار ويل قرض به وکـړم خـارج تـه زوی لېږمـه زه
ځـان او وږې خېټـه د لاسـو پـه ېبلـه مړومـه زه
يا به دنيادار شم يا بـه غـرق شـم تـر غـوږو پسـې

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library